

 Eesti
Kontsert
80

Eesti ballaadid

TALLINK

teatri peatoetaja

**ADMIRAL
MARKETS**

hooaja peatoetaja

VELJO TORMIS

Eesti ballaadid

KANTAAT-BALLETT KAHE OSAS
KONSERTETTEKANNE

SÕNAD JA VIISID RAHVALUULEST
STSENAARIUMI KOOSTANUD LEA TORMIS
TEKSTID SEADNUD ÜLO TEDRE

DIRIGENT RISTO JOOST
KOORMEISTER PIRET TALTS
VALGUSKUNSTNIK PRIIDU ADLAS (EESTI DRAAMATEATER)

SOLISTID Pirjo Jonas (sopran), Karmen Puis (sopran),
Rasmus Kull (tenor), Simo Breede (bariton), Katrin Kapinus (alt),
Eve Kivisaar (alt), Siiri Koodres (sopran), Helen Hansberg (sopran),
Helen Nõmm (sopran), Lembi-Liis Ebre (alt), Kristiina Hovi (alt),
Grete Oolberg (sopran), Oliver Timmusk (tenor),
Anette Nurja (sopran), Maarja-Liis Nurja (sopran),
Kärri Ristna (sopran), Hellemäi Haamer (sopran)

VANEMUISE OOPERIKOOR JA SÜMFOONIAORKESTER

28. JAANUARIL 2021 KELL 19 VANEMUISE KONTSERDIMAJAS
VANEMUISE TEATRI JA EESTI KONTSERDI KOOSTÖÖPROJEKT

I osa

PROLOOG (Tütarde saatus)

Katrin Kapinus

KARSKE NEIU

Eve Kivisaar, Siiri Koodres, Helen Hansberg, Helen Nõmm

EPIGRAAF I

Katrin Kapinus

EKSINUD NEIU

Lembi-Liis Ebre, Kristiina Hovi, Anette Nurja,
Maarja-Liis Nurja, Kärri Ristna, Hellemai Haamer

EPIGRAAF II

Katrin Kapinus

MEHETAPJA

Pirjo Jonas

EPIGRAAF III

Katrin Kapinus

NAISETAPJA

Rasmus Kull, Simo Breede, Grete Oolberg,
Lembi-Liis Ebre, Pirjo Jonas

VAHEAEG

II osa

EPIGRAAF IV

Siiri Koodres

KULDNAINE

Grete Oolberg, Lembi-Liis Ebre

KALMUNEIU

Rasmus Kull, Oliver Timmusk, Simo Breede,
Grete Oolberg, Eve Kivisaar, Helen Hansberg, Karmen Puis

EPILOOG

Katrin Kapinus

„Katsetasin ühe aasta koorijuhtimist, aga minu tollane õpetaja Jüri Variste ütles kevadel ausalt umbes nii, et kui teie, Tormis, tahate endast Eesti muusikaajalukku jälgi jätta, siis minge mõnele teisele alale. Mul ei jäänud muud üle ja looming oli minu valik otsekui jonni või kiusu pärast, et ikka muusikat edasi õppida.”

– Veljo Tormis

Armastatud helilooja ning Eesti muusikaelu üks tähtsamaid loovisiksusi **Veljo Tormis** lahkus meie seast 2017. aasta jaanuaris 86-aastasena. Sündinud 7. augustil 1930 Kuusalu kihelkonnas, alustas Tormis muusikaõpinguid 12-aastaselt oreli alal August Topmani juhendamisel. Asunud Tallinna Muusikakoolis orelit ja koorijuhtimist õppima, vahetas ta eriala kompositsiooni vastu (õp Villem Kapp), omandades heliloojadiplomi 1956. aastal Moskva Konservatooriumis Vissarion Šebalini õpilasena.

Tormis on õpetanud Tallinna Muusikakoolis (praeguses Georg Otsa nimelises) teoreetilisi aineid ja kompositsiooni ning olnud konsultandi ja esimehe asetäitjana tegev ENSV Heliloojate Liidus. 1969. aastast oli ta vabakutseline helilooja.

Veljo Tormise muusikas ristuvad vana ja uus: alustanud neoklassitsistlikus stiilis, viis ta järgnevatel aastakümnetel eesti rahvamuusikast lähtuva stiilisuuena uuele tasemele, kasutades ka modernistlikke väljendusvahendeid. Muusikaliste lavateoste, sümfoonilise- ja vokaalkammermuusika kõrval moodustab Tormise loomingu põhiosa arvukas koorilooming, mille aluseks on rahvalaul. Lisaks eesti rahvalaulule on ta oma töödes kasutanud ka sugulasrahvaste ja kaugemate rahvaste folkloori.

Oma isikupärase helikeele ja rahvalauludel põhineva temaatika leidis Tormis varakult – juba 1950. aastatel pöördus ta eesti rahvaviisi ja kohe ka laiemalt soome-ugri pärimuse poole. Rahvalaulule tuginemist oli toetanud juba Tormise kompositsiooniprofessor Vissarion Šebalin, kes leidis, et helilooja peab end rahvuslikult määratlema ning nägi rahvaviisides üht võimalust isikupärast helikeelt arendada. Olulise impulsi rahvalauludega tegelemiseks andis Tormisele 1958. aasta suvel toimunud ekskursioon Kihnu saarele, kus reisiseltskond sattus kolmeks päevaks kohalikku pulma. Seal kuulnud-nähtud traditsioonilised viisid ja tantsud olid Tormisele otsekui ilmutuseks: “Võib-olla esimest korda leidsin nüüd rahvalaulu, see kukkus mulle ise sülle.”

Märgilist tähendust omasid Tormise jaoks tema teel rahvalaulu sügavama olemuse juurde Herbert Tampere kogumikud “Eesti rahvalaule viisidega”. “Ma väidan, et Tampere kogumike ilmumisega aastatel 1956–65 muutus terve eesti muusika nägu. Trükitud kujul muutus see heliloojatele lihtsalt kättesaadavaks. Kui poleks seda inimlikku laiskust, oleks ju võimalik kõik need materjalid ise välja otsida. Ja eks ma olen neid otsinud ka, noorpõlves juba, aga siis mul puudus teadlik suhtumine regilaulusse kui omaette kultuurifenomeni. Selle teadvustamisele jõudsin alles 1960. aastail,” on tõdenud Tormis.

Olles ise regilauludesse põhjani süüvinud, on Veljo Tormis õpetanud oma kaasaegseid rahvalaulust lugu pidama, tõestades oma loominguga, et selle väärtused ei aegu. Helilooja on öelnud: “Sageli mõistame rahvusliku kunsti all vaid üldeuroopalikku kunsti rahvuslikus garneeringus, kus rahvakunstimotiivid esinevad ainult kaunistusena või paremal juhul kasutatakse neid temaatilise materjalina “päris” kunsti tarvis. Asi aga selles ongi, et regilaul võib olla ja on tegelikult iseseisev kunst – ürgne, omapärane ja terviklik. Sellisena võiks ta olla meie tänase rahvusliku kunsti põhi. Koos esteetilise väärtusega on võrdselt tähtis tema eetiline kaal. Regivärss kannab ju tööinimeste aastatuhandetes väljakujunenud elutunnetuslikke väärtusi. Miks peaksime siis meie täna selle päranduse unarusse jätma või arhailiseks põlgama?”

Ballett-kantaati “Eesti ballaadid” loetakse

Tormise rahvalauluainelise loomingu krooniks ja kogu eesti muusika üheks tippteoseks. Autor on põiminud selles eesti jutustavad rahvalaulud sümfooniilise koega ja filosoofilise sõnumiga dramaatiliseks lavaeeposeks, mida ta on nimetanud oma elutöö kokkuvõtteks. Suurteos sündis 1980. aastal Tallinna olümpiaregati kultuuriprogrammi tellimusena ning kanti esmakordselt ette 27. juulil 1980 Estonia teatris Mai Murdmaa lavastuses Tõnu Kaljuste dirigeerimisel.

“Eesti ballaadide” põhimaterjal on pärit Herbert Tampere viiekõitelise “Eesti rahvalaule viisidega” neljandast osast, mis sisaldab jutustavaid laule. Lisaks sai autor uuemaid setu laulude lindistusi tollase Eesti Raadio helirežissööri, varalahkunud Jaan Sarve käest, kes oli kirglik rahvamuusika koguja. Libreto koostas helilooja abikaasa Lea Tormis ning tekstid seadis kirjakeelde folklorist Ülo Tedre.

Teose esmalavastuse jaoks kirjutatud saatesõnas on Veljo Tormis öelnud: *“Eesti ballaadide” algmaterjaliks on regivärsilised jutustavad (lühieepilised) rahvalaulud, mis on Ema siduva partiiga ja tütarde saatuse motiiviga omavahel liidetud. Kasutatud on Eestimaa erinevatest paikadest pärit autentseid (aga kirjakeelde pandud) tekste ja originaalviise. Viisimaterjali teatud sarnasus on sealjuures taotluslik. Lähivaks ja kõiki teemasid ühendavaks lüliks on kahest helist koosnev saatuse motiiv, millega teos algab. Kuigi tegemist on teatril määratud ballett-kantaadiga, ei pidanud ma õigeks laulude sündmustikku töötlevalt dramatiseerida, sellele arendatud ooperlikku kuju anda. Mind haaras terav sisemine dramatism, mis peitub nendes lüürilis-heietavateks peetud lauludes. Mingis mõttes meenutavad nad antiiktragöödiat. Seda sisemist pingetatust pidasingi vajalikuks oma interpretatsiooniga, n-ö tänapäevase*

emotsionaalse kommentaariga esile tuua (regilaulu enda esituslaad on neutraalne, näiliselt kiretu) – seejuures põhimõtteliselt säilitades jutustavat vormi.

Runoviis, iseendaks jäädes, ei anna ennast töödelda ega harmoniseerida klassikaliste printsiipide järgi – aga minu instrumendiks on antud juhul klassikaline akadeemiline kollektiiv: ooperisolistid, -koor ja -orkester. Siin on vastuolu, mis tuleb ületada paratamatu kompromissiga: kunagine rahvalooming jõuab tänapäeval laiemalt rahvani professionaalsete vahendajate kaudu. Niisiis tuli jälgida üheaegselt nii rahvalaulu struktuuri kui sümfooniilise käsitluse põhimõtteid.

Tänasele mõeldes ei huvitanud mind niivõrd ballaadide ränk ja verine sündmustik, kui see inimlik hingeline seisund, emotsionaalne ja eetiline hinnang sündmustele, mis lauludes peitub. Neis on mingi ürgne moraali- ja eluväärtuste koodeks, mis kehtib siiani. Süü- ja vastutustunne, inimese vahekorrad teise inimese, looduse ja kõiksusega. Need asjad peaksid, peale üldise tähenduse, puudutama igaüht meist isiklikult. Et sellele vihjata, kasutan “Kalmuneius” setumurdelist vormi sõnast “veli” (vend), mis langeb kokku mu enda nimega.

Eluring peab edasi kestma. Need lood võivad korduda ikka ja jälle, igal ajal omal kujul.

Teose raamlauluks on Rõuge kihelkonnast üleskirjutatud viis **“Tütred**

Lindudeks” – omamoodi mõistulugu, mis kõneleb lindude kujundi kaudu sellest, kuidas ürgsel ajal üleliigsed tütreid hukati, sest neil polnud tolleaegses ühiskonnas küllalt rakendust. Kõnealusest laulust on kujundatud vahepalad ehk epigraafid ja samadele motiividele tugineb ka epiloog. Tormis on võtnud sellest rahvalaulust endale nagu seemneiva, millest kasvatada välja kogu “Eesti ballaadide” tsükkel – kahenoodilises motiivis (“mi-re”, “mi-re”) peitub teatav dualism või vastandamine, mis peegeldub terves teoses. See väljendub ühelt poolt osade pealkirjades – “Karske neiu” ja “Eksinud neiu”, “Mehetapja” ja “Naisetapja”, “Kuldnaine” ja “Kalmuneiu”, teisalt ka osade sees – näiteks “Mehetapja” loos on vastandatud kaks helitasandit (dodekafooniline ja diatooniline süsteem).

Proloogi järel kõlava ballaadi **“Karske neiu”** aluseks on Kolga-Jaanist pärit laul “Suisa suud” – minategelase jutustus sellest, kuidas Kalevipoeg talle metsas ligi tikkus, mispeale neiu talle noa rindu löi. Tegemist on korduslauluga, kus tegelane jookseb koju ja jutustab kogu loo uuesti algusest peale. Tormis on teinud selle loo koguni kolmekordseks: sama jutustust esitatakse kolm korda kolme solisti poolt, igaüks erineva karakteriga (eepiliselt, enesekindlalt, ärevalt).

“Eksinud neiu” põhineb Kadrinast pärit laulul “Mareta laps”. Mareta-neiu laseb end perepojal metsas ära võrgutada ning viib siis selle eksimuse tagajärje – vastsündinud lapse – metsa pöösa alla. Lapse leidnud karjanaine hakkab tema vanemaid otsima, ent ei ema ega isa ei taha last algul omaks tunnistada. Alles siis, kui karjanaine lubab lapse vette või tulle heita, astuvad mõlemad instinktiivselt tema kaitseks välja. Lugu on tüüpilises runolaulu vormis: üks laulik või üks rühm laulab ees ja teised kordavad kogu pika loo kõik läbi. Lõpus kõlab kandle saatel ka lapse enese hääl.

Pöidest pärit **“Mehetapja”** on lugu Meelist, kes mehele anti ja seletamata jäetud põhjustel oma kaasa pulmaööl voodis tappis. Kogu järgnev on tema iseenese eest põgenemise lugu, kuni lõpuks järv tema peale armu heidab ja ütleb: “Tule minu hõlma.”

Ballett-kantaadi esimese osa lõpetab setu laul **“Naisetapja”** Toomasest, kes on oma abikaasast tüdinenud ning teeb temast lahtisaamiseks musta mehega sobingu. Lauldakse nii, nagu setud laulavad – eeslaulja ja kooriga, antud juhul on esitajateks meeshääled. Tegemist on väga intensiivse ja müstilise mõõtmega lauluga, milles faktuur järk-järgult tiheneb, värvi andmas rida löökpille, nende seas šamaani- ja palktrumm.

Suurteose teine osa sisaldab kaht äärmiselt eripalgelist ballaadi: “Kuldnaine” ja “Kalmuneiu”. Valdavalt sünge temaatikaga lüroepiliste laulude seas, mis “Eesti ballaadidesse” on valitud, pakub Kuusalu kihelkonnast pärit **“Kuldnaine”** humoorikat vaheldust. See on naljakas lugu mehest, kes palub sepal endale kullast naine valmistada – paraku ei hakka kuldnaine tööle, ei võta toitu vastu ega anna ka voodis külje kõrval sooja.

Viimane ballaad, **“Kalmuneiu”** Setumaalt, on üks pikemaid eesti eepilisi laule (305 värssi), mis jutustab sellest, kuidas Peeter külvab oma kaera kalmuteele ning töötab hea saagi korral enesele kalmust naise võtta. Kaer kasvab kaunis, ent Peeter ei pea oma lubadust ja läheb kosja rikkase Riia peresse. Noore mõrsjaga kodu poole sõites takerdub regi kalmuteel kivi taha kinni ega saa enam paigast. Ilmuvad toonelased ja nõuavad Peetrilt tema töotuse täitmist. Kuigi mees pakub neile kõiksugu vara ja rikkust, ei jää toonelased enne rahule, kui Peeter neile oma nooriku annab. Koju jõudes leiab Peetri ema saanist surnud mõrsja.

Iga ballaad lõpeb mingi õpetliku järeldusega ning epiloois tulevad kõikide osade kvintessentsid järjest esile nagu võetaks seal kokku kogu elutarkus: “Ole terve, tütar noori, oma au hoidemasta” (“Karske neiu”), “Minu töö, minu tegeva, minu see poega päralta” (Annuse süütunnistus ballaadis “Eksinud neiu”), “Ei või katta kargajada, ei või petta pelgajada, varjata verevalajat” (“Mehetapja”), “Mõistad võtta, mõista hoida, mõista õigesti elada!” (“Naisetapja”), “Ei olnud õige, mis sa ütlid, ei olnud tõsi, mis sa töotid!” (“Kalmuneiu”). Ja lõpuks tuleb lohutus, mis on teada juba “Kalevipojast”: “Ei ole armuandijada ega peasilitajada. Tuleb tuuli, annab armu, paistab päeva, pead silitab.”

Evelin Kõrvits

Vanemuise ooperikoori koosseis

Peakoormeister Piret Talts

Kontsertmeister Katrin Nuume

Sopran Anne Vilt, Elin Kaiv, Grete Oolberg, Helen Hansberg, Helen Nõmm, Kaja Ilmjärv,

Luule Veziko, Marika Villemson, Merle Aunpuu, Milvi Luik, Siiri Koodres, Silja Lani

Alt Eve Kivisaar, Inge Õunapuu, Katrin Kapinus, Kristel Oja, Kristiina Hovi, Lembi-Liis Ebre

Tenor Aleksander Lumi, Edgar Mikkell, Ivar Saks, Oliver Timmusk, Rainer Aarsalu,

Tarmo Teekivi

Bass Alo Kurvits, Andres Ross, Artur Nagel, Elmar Pool, Endel Kroon, Risto Orav,

Ruudo Vaher, Uku-Markus Simmermann

Vanemuise sümfooniaorkestri lugu

Vanemuise muusikateatrile pani aluse **August Wiera**, kes oli Vanemuise asjaarmastajalikul perioodil teatrijuht (**1878–1903**). Wiera osa Eesti lavamuusika arengus on silmapaistvam, kui võiks iseõppijalt eedalda. Tema eestvedamisel esietendus aastal **1883** Vanemuises Pius Alexander Wolffi draama „**Preciosa**”, millele Carl Maria von Weber oli kirjutanud ooperliku avamängu ja rea muusikanumbreid. Seda sündmust ongi hakatud pidama nii **Vanemuise ja ka Eesti muusikateatri sünnipäevaks**. Tänu Wiera suurele muusikaarmastusele jõudsid Vanemuise lavale nii **operetid** kui **laulumängud**. **1899.** aastal jõudis Vanemuise lavale ka **esimene ooper** – Étienne Méhuli „**Joosep Egiptuses**“.

Kui Vanemuisest **1906. aastal professionaalne teater** sai, **keelas** teatri vastne juht **Karl Menning** asjaarmastajalikul tasemel tehtud **muusikalavastused** ära. Tartu orkestri- ja kontserdielu edendamisel on aga suuri teeneid **Aleksander Lättel**, kes **1900.** aastal asutas siin **Eesti esimese sümfooniaorkestri**. Pärast Lätte tagasitõmbumist jätkas tema tööd dirigent **Samuel Lindpere**, kelle eestvedamisel asutati **1908.** aastal **Vanemuise sümfooniaorkester**. Esimene kontsert toimus samal aastal 7. mail. Orkester esines teatrihooaegade suvisel vaheajal aiakontsertide nime all. Kavades oli esikohal **klassikaline muusika**.

Veelgi suurem tõus Tartu kontserdielus sai alguse **1911.** aastal koos **Juhan Aaviku** tulekuga Vanemuise orkestri dirigendiks. Kavas olid **maailma sümfoonilise muusika tippteosed**. Näiteks **1912.** aasta suvel kanti ette kõik **Beethoveni sümfooniad** (välja arvatud üheksas) ning 1915. aastal oli orkester esinenud tervelt **95** korda. Pikka aega juhatas Vanemuise sümfooniaorkestrit **Juhan Simm** (peadirigent 1914–1916 ja dirigent aastatel 1916–1941). **1935.** aastal sai Vanemuise teatri muusikajuhiks **Eduard Tubin**, kes juurutas igakuise talviste sümfooniakontsertide tava. Tänu **Baltimaade ühele rikkalikumale noodikogule** kujunes repertuaar erakordselt laiahaardeliseks.

Peale **II Maailmasõda**, kui **Vanemuise maja oli hävinud**, suur **noodikogu tuhaks põlenud** ning paljud **vanemuislased Eestist lahkunud** (sh dirigent Tubin), seisid Vanemuise orkestri ees **Jaan Hargel** (1944–1966), **Raivo Kursk** (1943–1949), **Aleksei Dolgušin** (peadirigent aastatel 1945–1951) ja **Aadu Regi** (1945–1951). Orkester koosnes sel perioodil väga erineva ettevalmistusega muusikutest, ent sellest hoolimata on ajalukku läinud muusikaliselt väga õnnestunud lavastusi, näiteks Tšaikovski „**Padaemand**“ (1946) ning Puccini „**Tosca**“ (1948).

1960.-1970. aastad olid **õnnelikud** Vanemuise teatrile tervikuna. **Kaarel Irdi** juhitud Vanemuine sai **tuntuks terves Nõukogude Liidus**, külalisesinemisi toimus palju ka **välismaal**. Teatri repertuaaris oli rohkelt **eesti algupärandeid**, Kaarel Ird tõi muuhulgas lavale terve rea Vanemuise tellimusel valminud ning teatrilukku läinud **Veljo Tormise** teoseid: „**Luigeland**“ (1966), „**Meestelaulud**“ (1966), „**Külavahelaulud**“ (1972) ja „**Naistelaulud**“ (1977). Muusikatrupis ja orkestris **täienes solistide koosseis, kriitika oli kiitev** nii Eestis kui välisgastrollidel. Peadirigendina seisis Vanemuise orkestri ees sel perioodil **Erich Kõlar** (Vanemuises 1952–1999, peadirigent aastatel 1957–1980 ja 1981–1984). Dirigentidena olid pikka aega ametis **Valdeko Viru** (1969–1991) ja **Endel Nõgene** (1974–1980 dirigent, 1980–1981 peadirigent, 1987–1999 peadirigent ja muusikajuht).

Uue aastatuhande algul vahetusid peadirigendid tihti: aastatel 1999–2004 juhtis orkestri tööd **Mihkel Kütson**, 2004–2006 **Hendrik Vestmann**, 2006–2007 **Toomas Vavilov**, aastatel 2008–2011 taas **Mihkel Kütson**. 1993–2015 töötas Vanemuises dirigendina **Lauri Sirp**. 2011–2020 oli teatri peadirigent **Paul Mägi**, kelle initsiatiivil salvestas orkester teatritöö kõrvalt mitmeid sümfoonilisi teoseid, mis anti välja **CD-plaatidena**. Alates 2014. aastast töötavad teatris **dirigentidena Martin Sildos** ja **Taavi Kull**. 2020. aasta sügisest on teatri **muusikajuht** ja **peadirigent Risto Joost**.

Vanemuise sümfooniaorkestri koosseis

Muusikajuht ja peadirigent Risto Joost

Kontsertmeister Kadri Palu

Kontsertmeisteri abi Anna Samsonova

I viiul Andri Annus, Vlad Campean, Maria Lepnurm, Vitalij Regensperger,

Evelin Tammiku, Silja Peedo, Anne Vellomäe, Katrin Ojam, Helena Valpeteris

II viiul Kristi Timma, Kerstin-Elisabeth Kullerkupp, Kerstin Kullerkupp, Sirli Laanesaar,

Lucia S. Alfonso, Žanna Toptši, Hille Niilisk-Rees, Juan Jose Restrepo Duarte, Triinu Tamm-Raudver

Viola Kadri Rehema, Svetlana Nukka, Hanno-Mait Maadra,

Teresa Järve, Merike Ots, Tiina Enniko

Tšello Lauri Sõõro, Enno Lepnurm, Heli Ilumets, Olga Raudonen,

Marina Peleševa, Aike Sõõro

Kontrabass Linda Viller, Aivar Eimra, Jaanus Roosileht, Jaanus Siniväli

Harf Kai Visnapuu

Flööt Kerstin Laanemets, Marion Strandberg, Heili Mägi, Margus Kits

Oboe Anna Šulitšenko, Anastasiia Cherniak, Maimu Kaarde

Klarnet Margus Vahemets, Tõnu Kalm, Heimo Hodanjonok

Fagott Kulvo Tamra, Johanna Tuvi, Stefan Heinrich Kerstan

Trompet Priit Rusalepp, Marti Suvi, Viljar Lang, Karl Vakker

Metsasarv Jan Pentšuk, Urmas Himma, Richard Tamra, Kristiina Luik, Marie Jaksman

Tromboon Kait Tiitso, Rain Kotov, Tõnu Pärtin, Aivo Koddanipork

Tuuba Tanel Tamm

Löökriistad Ilja Šarapov, Valdeko Vija, Ilmar Varjun, Heigo Rosin, Margus Tammemägi, Kert Kotkas

Orkestri lavameister Kalev Helmoja

Emakeelne kultuur on hindamatu väärtus.

30. detsembril 2006 asutasime Vanemuise Fondi,
et hoida ja toetada Eesti teatrikunsti.
Lubame hea seista fondi käekäigu eest

Olga Aasav, Kalev Kase, Mart Avarmaa, Tartu linn

Vanemuise Fond on loodud teatri töötajate erialase arengu ja koolituse toetuseks. Fondi on võimalik teha annetusi:

SA Tartu Kultuurkapital / Swedbank IBAN: EE092200221011379347, SWIFT: HABAE2X /

SEB Pank IBAN: EE251010102052050006, SWIFT: EEUH22X

Märksõna: VANEMUISE FOND

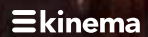
Vanemuise fond tänab:

Olga Aasavit, Andrus Ansipit, Mart Avarmaad, Alar Kroodot,
Kalev Kaset, Mati Kermast, Eero Timmermanni,
Tartu linna, Vanemuise advendikontserdil annetajaid.

Teatri peatoetaja

Aasta toetaja

Aasta toetaja

Koostööpartner

Suvekontserdi peatoetaja

Ametlik hotellipartner Tartus

KULTUURIMINISTEERIUM

Eesti Kontserdi toetajad:

Ametlik autopartner

LYDIA
HOTEL

Tõeline Tartu pärl ootab Sind!

Ülikooli 14, Tartu
www.lydia.ee

RÕÕM ELAMUSTEST

TALLINKIL ON SUUR RÕÕM OLLA
TEATER VANEMUINE SUURTOETAJA

 TALLINK

Uksed, mis käivad sinuga läbi elu. Kindlalt ja turvaliselt!

Tasuta lühinumber üle Eesti 12160
Müük | Paigaldus | Hooldus ja remont

www.kinema.eu
info@kinema.eu

 kinema

TÄHELEPANU! TEGEMIST ON ALKOHOLIGA.
ALKOHOL VÕIB KAHJUSTADA TEIE TERVIST.

Astor Piazzolla 100

Tallinna Kammerorkester
Tim Kliphuis Trio
Kaspar Uljas (bandoonium)

N 11. MÄRTS KELL 19.00
Estonia kontserdisaal

R 12. MÄRTS KELL 19.00
Vanemuise kontserdimaja

T 02.03
kell 19.00

Vanemuise kontserdimaja

L 06.03
kell 19.00

Estonia kontserdisaal

Sven Grünberg "Hingus"

Sven Grünbergi filmimuusika

Eesti Elektroonilise Muusika Seltsi ansambel:

Taavi Kerikmäe, Ekke Västriik, Tarmo Johannes, Mihkel Tomberg,
Theodore Parker, Doris Hallmägi (süntesaatorid)

Programmi kunstiline juht ja eestvedaja Taavi Kerikmäe

Visuaal, töödeldud filmilõigud: Tencu

vanemuine.ee

concert.ee